

Drage planinke in planinci, dragi gostiteljici, cenjeni gostje!

Ko me je januarja obiskala gospa Danica Fux, podpredsednica PD Brežice, in me vprašala, če bi bila pripravljena prevzeti vodenje društva, sem bila presenečena, še bolj pa počaščena. Med drugim je omenila tudi pomlajevanje Upravnega odbora. Kljub počaščenosti sem si morala vzeti nekaj časa za premislek, saj je Planinsko društvo Brežice množična organizacija s tradicijo, je organizacija, ki jo zaznamuje odličnost posameznikov, še posebej predano delo članov Upravnega odbora pa tudi mnogih drugih. Bogat program lahko zasluti vsak, ki le bežno preleti spletno stran društva. Zato je bilo moje temeljno vprašanje, kaj lahko dam, dodam, kje lahko izboljšam, s čim lahko doprinesem.

Odločila sem se, da izziv sprejemem. Čeprav ne predstavljam velike pomladitve. Mojo starost zapišem s številkama, ki bi ju bila vesela mama, če bi bili zapisani v šolsko redovalnico.

Moji prvi koraki v naravo so bili povezani s Pavlovo vasjo in okolico Pišec. Oče, gozdar, naju je z bratom Tonijem prvič popeljal po okoliških gričih, ko sva komaj dobro hodila. Tudi gozd nama ni bil tuj, saj sva pogosto kot njegova zvesta pomočnika pomagala opravljati meritve lesnega prirasta. Imela sva vsak svoje merilo, oče pa naju je pošiljal gor in dol, od drevesa do drevesa, da sva mu sporočala podatke. To so bili kar naporni treningi, saj je služba trajala več ur, hkrati pa so to bili najini prvi koraki po brezpotjih. Prva občutenja mehkode gozdne podlage, prva srečanja z živalmi v njihovem naravnem okolju, prvi občutki lastne majhnosti, čarobnosti in mogočnosti drevja, prijetnih vonjev cvetlic, prve znojne kapljice na čelu,...

Članica PD Brežice sem postala leta 1972. Takrat sem hodila v četrti razred OŠ Brežice. Proti koncu šolskega leta nas je v razredu obiskal učitelj Mario Grgičevič in povedal, da društvo avgusta organizira izlet na Triglav. Če želimo, je rekel, se lahko prijavimo. Z mojo najboljšo prijateljico Boženo sva se seveda prijavili. In tako sem postala planinka. In moja prva tura je bila na Triglav. Na vrhu takrat nisem stala, saj je učitelj ocenil, da nisem dovolj izkušena za vzpon, pa tudi preslabe čevlje sem imela. Moram reči, da sem si takrat močno oddahnila, saj je bil zame pogled na skalo od Kredarice pa do vrha, zastrašujoč.

Naslednjega leta sem se že udeležila planinskega tabora v Logu pod Mangrtom. To je bil drugi tabor, ki ga je skupaj z drugimi društvi iz Posavja, organiziralo naše društvo. Od takrat naprej sem bila vse do začetka študija vedno redna udeleženka. Izpustila sem redko kateri izlet.

V šestem razredu pa sem spoznala novega planinskega entuziasta, Toneta Ajstra, navdušenega orientacista. Seveda me ni bilo težko nagovoriti, takoj

sem se odzvala in se preizkusila v branju vojaških 25.000, se urila pri ravnanju z busolo in vrisovanjem točk na karto ter reševanju topografskih nalog. Oblikovali smo nekaj ekip in se pričeli redno udeleževati planinskih orientacijskih tekmovanj. To so bila prava doživetja. Lahko si predstavljate, kaj je pomenila napačno rešena naloga in posledično napačno vrisana KT na karti. Če pomislim, da bi bila jaz v vlogi mentorja, ki bi čakal na svoje varovance, bi bila včasih pošteno panična. Ampak vedno smo prišli do cilja, nikoli nas niso iskali.

Konec drugega letnika Gimnazije, me je društvo kot aktivno članico poslalo na tečaj za mladinske vodnike. Tečaj in izpit sem opravila 1979 in tam spoznala mojega moža Bojana - strastnega planinca, orientacista, ljubitelja narave, alpinista. Z njim sem prehodila, preplezala, presmučala in pretekla najlepše predele narave. In to še vedno počneva.

Narava. Od majhnih gričev, hribčkov, hribov do najvišjih gora, od komaj zaznavnih dolinic, jarkov, grap, do širokih dolin, od prostranih gozdnatih površin, trdoživega ruševja, pisanih planinskih trat do belih skal in melišč, od neznatnih potočkov, žuborečih potokov, vijugastih rek do sinjega morja, od morja do zvezd in sonca ter nebesne modrine neba. To je naš svet, svet, ki mu pripadamo, ga imamo radi in ga spoštujemo. Svet za katerega nam ni vseeno, saj vemo, da smo od njega odvisni. Svet, v katerem začutimo svojo majhnost in ponižnost. Svet, ki nas povzdigne v višave in napolni z energijo za vsakdanje življenje. Svet, ki ga želimo približati in zapustiti tudi potomcem.

Danes je življenjska doba človeka tako dolga, da skupaj živimo tri generacije. Vsaka generacija prispeva v skupnem življenju svoj delež in ima svoj pomen. Igrivost, zvedavost, vihravost, uporništvo in nečakanost mlajše generacije, delavnost, skrbnost, znanje, aktivnost in moč srednje generacije ter preudarnost, modrost, izkušnost in potrpežljivost starejše generacije. Kot se v naravi prepleta nežno in novo, čvrsto in plodno ter mogočno, preudarno in umirjeno, je tudi za nas ljudi najboljše, če živimo skupaj. Tri generacije. Ker je to naravno.

Želim si, da bi bile čez leto, dve ali tri, v tej dvorani enakomerno zastopane vse tri generacije. In želim si, da bi morali čez leto, dve ali tri poiskati večji prostor, kjer bomo ocenjevali sadove svojega dela v preteklem letu in kovali načrte za bodoče. Skupaj lahko!

S kakšnim programom dela bomo to dosegli, pa boste prebrali v planinskih Utrinkih.

Nazaj v naravo, vse generacije!

Anica Hribar